

»Ja.«

»Han har det stadig godt i Berlin?«

»Ja.«

Der hengik paany en Stund i Tavshed. Saa lod Fru Salomon pludselig Haanden hvile, saae hen paa Datteren og sagde:

»Jakobe ... sæt dig herhen, min Pige, og lad os tale lidt sammen.«

Jakobe løftede Hovedet med et opskræmt Udtryk. Tøvende rejste hun sig og gik hen til Moderen.

»Hvad vil du?« sagde hun, idet hun lagde sig ind i Sofahjørnet med Haanden under Kinden, saa langt fra Moderen som muligt.

Fru Salomon tog hendes anden Haand og sagde:

»Vil du svare mig paa et Samvittighedsspørgsmaal, Jakobe?«

»Hvad mener du?«

»Nej . . . bliv nu ikke straks fornærmet! Jeg skal ikke trænge ind paa dig. Vil du blot — aabent og ærligt — svare din Moder paa et eneste Spørgsmaal: Er du lykkelig?«

»Det var da et besynderligt Spørgsmaal,« sagde Jakobe med et Forsøg paa at lade fuldkomment uforstaaende, men hun var bleven meget bleg.

»Aa, ikke saa besynderligt. Du kan dog næppe fragaa, at der i de sidste Dage — efterat Sidenius er rejst — er foregaaet en Forandring med dig; ... du hører jo nu engang ikke til dem, der har let